

สาระ: ลูก ๆ ที่แสวงหา ศรัทธาแรกของสัทกูรูคือการละทิ้งสำนึกที่เป็นร่างและกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ

คำถาม: เหตุใดลูก ๆ จึงไม่สามารถมีความอยากปรารถนาใดได้ในเวลานี้?

คำตอบ: เนื่องจากลูกทั้งหมดอยู่ในสภาพของการปลดเกษียณ ลูกรู้ว่าไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ลูกเห็นด้วยดวงตาทางร่างกายของลูกในเวลานี้กำลังจะถูกทำลาย เวลาลูกไม่ต้องการสิ่งใด ลูกต้องกลายเป็นขอทานที่สมบูรณ์ หากลูกสวมสิ่งใดราคาแพงสิ่งนั้นจะดึงดูดสติปัญญาของลูกและแล้วลูกก็จะเฝ้าแต่ติดกับในสำนึกที่เป็นร่าง เป็นสิ่งนี้ที่อาศัยความเพียรพยายาม เมื่อลูกทำความเพียรพยายามและกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณอย่างแท้จริงลูกจะได้รับอำนาจในการปกครองโลก

โอมชานติ ลูก ๆ นี่ทั้งนี้เป็นเวลาครึ่งชั่วโมงหรือ 15 นาทีและบapak ก็ทำให้ลูกนั่งที่นี้เป็นเวลา 15 นาทีด้วยเช่นกันเพื่อที่ว่าลูกจะคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและลูกจดจำพอ ลูกได้รับคำสอนเหล่านี้เพียงครั้งเดียวเท่านั้นและแล้วลูกก็ไม่ได้รับคำสอนเหล่านั้นอีกเลยในยุคทอง ลูกจะไม่ได้รับการบอกให้ในสำนึกเป็นดวงวิญญาณ เพียงสัทกูรูเดียวเท่านั้นที่พูดเช่นนั้นและมีคำกล่าวถึงท่านว่าสัทกูรูผู้เดียวพาลูกข้ามฟากและทุกคนอื่นทำให้ลูกจมน้ำ พอกำลังทำให้ลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณที่นี้ ท่านเองนั้นมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ในการที่จะอธิบายแก่ลูกพอพูดว่า: พ่อคือพ่อของลูก ๆ ดวงวิญญาณทั้งหมด ท่านไม่จำเป็นต้องอยู่อย่างปราศจากร่างและจดจำพอ มีเพียงผู้ที่เป็นส่วนหนึ่งของศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปเท่านั้นที่จะจดจำท่าน มีสมาชิกอยู่มากมายตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามของพวกเขา นี่คือบางสิ่งที่จะต้องเข้าใจอย่างดีมากและมีการอธิบาย พ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดคือพ่อของลูก ๆ ทั้งหมดและท่านก็เต็มไปด้วยความรู้เช่นกัน ความรู้นั้นคงอยู่ในดวงวิญญาณ ลูก ๆ ดวงวิญญาณนำสันสการ์ต่าง ๆ นั้นไปพ้อมีสันสการ์เหล่านั้นอยู่แล้ว ลูกทั้งหมดเชื่อว่าท่านคือพ่อ คุณสมบัติพิเศษอื่นที่ท่านมีก็คือท่านมีความรู้ดั้งเดิมนั้น ท่านคือเมล็ด เช่นที่พ่อนั่งที่นี้และอธิบายแก่ลูกดังนั้นลูกต้องนั่งและอธิบายแก่ผู้อื่น พ่อคือเมล็ดของโลกมนุษย์และท่านคือสัจจะ ผู้มีความรู้สึกและผู้เต็มไปด้วยความรู้ด้วยเช่นกัน ท่านมีความรู้ของทั้งต้นไม้มิมีใครอื่นมีความรู้ของต้นไม้นี้ เมล็ดของต้นไม้นี้คือพ่อ ผู้ที่มีชื่อว่าพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด เช่นที่ลูกมีต้นมะม่วงและเมล็ดของมะม่วงนั้นก็จะเป็นผู้สร้างของต้นมะม่วง ราวกับว่าเมล็ดนั้นคือพ่อแต่เมล็ดนั้นไม่มีความรู้สึกหากเมล็ดนั้นมีความรู้สึกมันก็จะรู้ว่าทั้งต้นไม้ออกมาจากมันอย่างไรแต่เมล็ดนั้นไม่มีความรู้สึกเมล็ดนั้นถูกเพาะลงดิน ผู้เดียวนี้คือเมล็ดที่มีความรู้สึกท่านอาศัยอยู่เบื้องบน ลูกนั้นกลายเป็นเมล็ดที่ยิ่งใหญ่ด้วยลูกรับความรู้จากพ่อ ท่านนั้นสูงสุดเหนือสิ่งใด ลูกประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงเช่นกัน ลูกต้องการสถานภาพที่สูงในสวรรค์ ผู้คนไม่เข้าใจว่ามีอาณาจักรของเหล่าเทพในสวรรค์ ได้มีการสร้างราชา ราชนี ผู้ที่ยากจนและผู้ที่ยิ่งคั่งปวงประชาทั้งหลาย ขึ้นในอาณาจักรได้อย่างไร ลูกรู้ว่าศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปกำลังได้รับการก่อตั้งขึ้นในเวลานี้อย่างไรและใครกำลังก่อตั้งพระเจ้ากำลังก่อตั้งศาสนานั้น พ่อพูดว่า: ลูก ๆ ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นสิ่งนั้นเกิดขึ้นตามแผนของละคร ทุกคนนั้นถูกผูกไว้ด้วยละคร พ่อพูดด้วยเช่นกันว่า: พ่อ นั้นถูกควบคุมโดยละครพ่อเองก็ได้รับบทบาทยด้วยและพ่อเองก็ได้เล่นบทบาทนั้น ท่านคือดวงวิญญาณสูงสุด ท่านได้ชื่อว่าพ่อสูงสุดผู้อื่นทั้งหมดนั้นก็เรียกได้ว่าเป็นพี่น้องผู้ชาย ไม่มีใครอื่นสามารถเรียกได้ว่าเป็นพ่อ ครู และกูรู ท่านคือพ่อสูงสุด ครู และเป็นสัทกูรูด้วยเช่นกัน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ต้องไม่ถูกลืม อย่างไรก็ตามลูก ๆ ลืมเนื่องจากอาณาจักรนั้นกำลังมีการก่อตั้งตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามของลูก ในไม่ช้าก็จะปรากฏให้เห็นว่าลูกแต่ละคนนั้นทำความเพียรพยายามอย่างไร ไม่ว่าลูกนั้นกำลังจดจำพ่ออยู่หรือไม่และไม่ว่าลูกได้กลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณหรือไม่สามารถจะเป็นที่เข้าใจได้จากกิจกรรมของใครบางคนว่าเขาฉลาดในความรู้หรือไม่ พ่อไม่ได้พูดสิ่งใดเกี่ยวกับใครโดยตรงเป็นเหตุให้เขาจะอยู่อย่างสันติและเสียใจว่าบapak นั้นได้พูดอะไรและผู้อื่นนั้นจะพูดว่าอย่างไร พ่อสามารถที่จะบอกว่าผู้หนึ่งผู้หนึ่งกำลังทำงานรับใช้อย่างไร ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับงานรับใช้ พ่อมาและทำงานรับใช้ด้วยเช่นกัน เป็นลูก ๆ ที่ต้องจดจำพ่อ วิชาของการจดจำจะลึกถึงนั้นยาก พ่อสอนโยคะและความรู้แก่ลูก ความรู้นั้นง่ายตายอย่างยังเป็นในการจดจำจะลึกถึงที่ลูก ๆ พลัดพลั้งและแล้วก็กลับมามีสำนึกที่เป็นร่างและแล้วพวกเขาก็ได้มีความคิดเช่นที่ว่าฉันต้องการสิ่งนั้นฉันต้องการสิ่งที่ดีมากนี้ พ่อพูดว่า: ที่นี้ลูกอยู่ในสภาพของการเนรเทศ เวลาลูกต้องไปสู่สภาพของการปลดเกษียณดังนั้นลูกไม่สามารถจะสวมสิ่งใดเช่นนั้น(ราคาแพง) เวลาลูกอยู่ในการเนรเทศหากลูกมีสิ่งต่าง ๆ ทางโลกเช่นนั้นสิ่งเหล่านั้นก็จะดึงดูดลูกแม้แต่ร่างก็จะดึงดูดลูกและทำให้ลูกเข้าไปสู่สำนึกที่เป็นร่างซ้ำแล้วซ้ำเล่า สิ่งนี้อาศัยความเพียรพยายาม ลูกไม่สามารถจะได้รับอำนาจในการปกครองโลกโดยที่ไม่ทำความเพียรพยายาม ลูกนั้นเคยทำความเพียรพยายามและจะเฝ้าแต่ทำความเพียรพยายามตามลำดับกันไปเป็นเวลาวงจรแล้ววงจรเล่า ผลลัพธ์นั้นก็จะเฝ้าแต่ได้รับการเปิดเผย ในโรงเรียนด้วยก็มีการโยกย้ายนักเรียนไปตามลำดับกันไป ครูก็จะเข้าใจผู้หนึ่งผู้หนึ่งได้ทำความเพียรพยายามที่ดีเขาสนใจความใส่ใจในการสอนผู้อื่นเขามีความรู้สึกนั้น ที่นั้นได้มีการโยกย้ายเขาจากชั้นเรียนหนึ่งไปสู่อีกชั้นหนึ่งและแล้วก็ไปสู่ชั้นสองและ

แล้วก็ขึ้นสาม ที่นี้ลูกต้องศึกษาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เมื่อลูกได้ทำความเข้าใจแล้วต่อไปลูกก็จะเข้ามาใกล้มากขึ้นและทุกสิ่งก็จะถูกเปิดเผย ลูกต้องทำความเข้าใจพยายามอย่างมากมายอย่างแน่อนที่ลูกจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง ลูกรู้ว่าบางทีก็กลายเป็นราชาและราชินีและผู้อื่นก็กลายเป็นบางสิ่งอื่น ปวงประชามายาก็ได้มีการสร้างขึ้นเช่นกัน ทุกสิ่งสามารถจะรู้ได้จากกิจกรรมของพวกเขาว่าผู้ใดคงอยู่ในสำนักที่เป็นว่างเพียงไร? ผู้ที่มีความรักต่อพ่อมากเพียงไร ลูกต้องรักพ่อเท่านั้นไม่ใช่พี่น้องเพศชาย ลูกไม่ได้รับสิ่งใดจากความรักพี่น้อง ลูกทั้งหมดกำลังจะได้รับมรดกของลูกจากพ่อผู้เดียว พ่อพูดว่า: ลูกๆ คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อและบาปของลูกจะถูกตัดทิ้งนี่คือสิ่งหลักลูกจะได้รับผลกำลังด้วยการจดจำระลึกถึง แต่ละวันที่ผ่านไปแบตเตอร์ของลูกก็จะเฝ้าแต่ได้รับการชำระเพราะลูกเข้าถึงความรู้ ลูกนั้นก็เฝ้าแต่มีการยิง แต่ละวันที่ผ่านไปลูกเฝ้าแต่ทำความเข้าใจความก้าวหน้าตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ ผู้เดียวนี้คือพ่อ ครู และสัทกูรูเท่านั้นที่ให้คำสอนเพื่อจะกลับมามีสำนักเป็นดวงวิญญาณแก่ลูกไม่มีใครอื่นสามารถให้คำสอนเหล่านี้ พวกเขาทั้งหมดมีสำนักที่เป็นว่างไม่มีใครได้รับความรู้ที่จะกลับมามีสำนักเป็นดวงวิญญาณ ไม่มีมนุษย์ใดสามารถเป็นพ่อ ครูหรือกูรู ทุกคนกำลังเล่นบทบาทของเขาเอง ลูกเฝ้าดูสิ่งนี้อย่างเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวาง ลูกต้องมองดูการละเล่นทั้งหมดอย่างเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวาง ลูกต้องแสดงด้วยเช่นกัน พ่อคือผู้สร้าง ผู้กำกับและเป็นนักแสดง ชีพบาปมาและแสดง ท่านคือพ่อของทุกคน ท่านมาและให้มรดกแก่ลูกสาวลูกชายทั้งหมดท่านคือพ่อเดียวเท่านั้นและดวงวิญญาณที่เหลือทั้งหมดคือพี่น้องเพศชาย มรดกนี้เพียงได้รับจากพ่อผู้เดียวเท่านั้น ลูกไม่ได้เก็บสิ่งใดของโลกนี้ไว้ในสติปัญญาของลูก พ่อพูดว่า: สิ่งใดก็ตามที่ลูกเห็นทั้งหมดนั้นสูญสลายเวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน ผู้คนเหล่านั้นจดจำธาตุบราห์มานั้นคือพวกเขาจดจำบ้าน พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาจะหลอมรวมไปกับธาตุบราห์มานั้นเรียกว่าความไม่รู้ สิ่งใดก็ตามที่ทุกคนพูดถึงการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิตนั้นผิด ไม่ว่าวิธีการใดก็ตามที่พวกเขาสร้างขึ้นมามีทั้งหมดนั้นผิด พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่แสดงให้ลูกเห็นถึงหนทางที่ถูกต้อง พ่อพูดว่า: พ่อทำให้ลูกเป็นราชาเหนือราชา ตามแผนของละครบ้างก็พูดว่า: สิ่งนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาของเรา บาบaproดทำให้เราสามารถที่จะเปิดปากนี้ได้ด้วยเถิด! โปรดมีเมตตาฉันเถิด! พ่อพูดว่า: ไม่มีเรื่องของการที่บาบาจะทำสิ่งใดเช่นนี้ สิ่งหลักคือการทำตามการกำหนด เพียงจากพ่อเท่านั้นที่ลูกได้รับการกำหนดที่ลูกต้องการกำหนดทั้งหมดของมนุษย์นั้นผิดเพราะทั้งหมดมีกิเลสทั้งห้าในพวกเขา เมื่อลูกเฝ้าแต่ลงมามีลูกก็เฝ้าแต่อยู่อย่างผิดเพียงแต่มองดูว่าผู้คนนั้นเฝ้าแต่ใช้พลังอิทธิฤทธิ์มากเพียงไร ไม่มีความสุขในสิ่งนั้น ลูกรู้ว่าทั้งหมดนั้นคือความสุขชั่วคราวยิ่งนั้นเรียกว่าความสุขที่เป็นเหมือนกับมูลกา ลูกต้องอธิบายภาพของบันไดและต้นไม้อย่างดีมาก ลูกสามารถอธิบายแก่ใครก็ตามจากศาสนาใดว่า: ผู้ก่อตั้งศาสนาของท่านมาในเวลานั้นๆ พระคริสต์จะมาในเวลานั้น ผู้ที่เคยเปลี่ยนไปสู่ศาสนาอื่นก็จะชอบศาสนาและจะมาที่นั่นในทันที ที่เหลือก็จะไม่ชอบสิ่งนี้ดังนั้นพวกเขาจะสามารถทำความเข้าใจได้อย่างไร มนุษย์ก็นำมนุษย์เข้าไปไว้ในตะแวงแกระแต่ลูกต้องอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียว ตะแวงแกระเหล่านี้คือตะแวงแกระของการจดจำระลึกถึง พ่อ นั้นอาศัยอยู่เบื้องบนท่านรู้ว่าพวกเราคือดวงวิญญาณและพวกเราต้องจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นร่างนี้ต้องมีการละทิ้งที่นี่ ลูกมีความรู้ทั้งหมดนี้ ลูกกำลังทำอะไรขณะที่นี้? ลูกกำลังทำความเข้าใจเพียรพยายามเพื่อไปอยู่เหนือเสียง พ่อพูดว่า: ทุกคนต้องมาหาพ่อ ดังนั้นท่านคือความตายเหนือความตายทั้งหมด ความตายนั้นพาเพียงคนเดียวไปเท่านั้นในความเป็นจริงความตายนั้นไม่ใช่บุคคลที่มาและพาใครไปทั้งหมดนั้นถูกกำหนดไว้แล้วในละคร ดวงวิญญาณได้จากไปด้วยตนเองในเวลาของเขา พ่อนี้พาดวงวิญญาณทั้งหมดกลับไปกับท่านดังนั้นโยคะของสติปัญญาของลูกทั้งหมดคือการกลับบ้าน การละร่างของลูกนั้นก็เรียกว่าการตาย เมื่อร่างตายดวงวิญญาณก็จากไปเหตุนี้เองลูกจึงเรียกหาพ่อ บาบaproดมาและพาพวกเราไปจากโลกนี้เกิดพวกเราไม่ต้องการที่จะอยู่ที่นี้อีกต่อไป ในเวลานี้ตามแผนของละครพวกเราต้องกลับไป ผู้คนพูดว่า: บาบapro มีความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัดที่นี่ พวกเราไม่ต้องการที่จะอยู่ที่นี้อีกต่อไป นี่คือนโลกที่สกปรกอย่างยิ่ง อย่างแน่นอนที่ทุกคนต้องตาย เป็นสภาพของการปลดเกษียณของทุกคนเวลานี้ลูกต้องไปอยู่เหนือเสียง ความตายจะไม่มาหาลูกลูกไปในความสุข คัมภีร์ทั้งหมดดารา เป็นของหนทางของบัคตีและคัมภีร์เหล่านั้นจะปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง ประเด็นเหล่านี้คือประเด็นที่มหัศจรรย์อย่างยิ่งของละคร ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ลูกเห็นในเวลานี้ เทปนี้ นาฬิกาเหล่านี้ ทั้งหมดนั้นจะปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง ไม่มีความจำเป็นที่จะอยู่อย่างสับสนเกี่ยวกับสิ่งนี้ การชำระของประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์โลกหมายถึงสิ่งนั้นชำระเหมือนเดิมทุกประการ ลูกรู้ว่าลูกกำลังจะกลายเป็นเทพอีกครั้งและลูกจะกลายเป็นเช่นนั้นอีกครั้งหนึ่ง ไม่สามารถจะมีความแตกต่างแม้เพียงเล็กน้อยที่สุดในสิ่งนี้ ลูกเข้าใจประเด็นเหล่านี้ทั้งหมด ลูกรู้ว่าท่านคือพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดและเป็นครู และเป็นสัทกูรูด้วยเช่นกัน ไม่สามารถจะมีมนุษย์เป็นเช่นนั้น ลูกเรียกผู้เดียวนี้ว่าบาบา ลูกเรียกท่าน

ว่าประชาบิดาบรรพมา ผู้นี้ก็พูดด้วยเช่นกันว่า: ลูกจะไม่ได้รับมรดกจากฉัน บาบูกานธีจึงไม่ได้เป็นพ่อของปวงประชา พ่อพูดว่า: อย่าได้อยู่อย่างสับสนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ บอกพวกเขา: ว่าพวกเราไม่ได้เรียกบรรพมาว่าพระเจ้าหรือเทพ พ่อได้บอกพวกเขาแล้วว่าท่านได้เข้ามาในผู้หนึ่งในตอนสุดท้ายของหลายต่อหลายชาติเกิดของเขาในสภาพของการปลดเกษียณของเขาเพื่อที่จะชำระล้างทั้งโลกให้บริสุทธิ์ มองดูภาพต้นไม้และท่านกำลังยืนอยู่ที่ยอดสุดนั้นอย่างไร ทุกคนนั้นอยู่ในสภาพท่าไม้ประธานของความเสื่อมโทรมอย่างสมบูรณ์ของตนเอง ในขณะที่ผู้นี้ก็กำลังยืนอยู่ในสภาพที่ท่าไม้ประธานด้วยเช่นกันและมีบุคลิกเดียวกันเหล่านั้น พ่อเข้ามาในเขาและให้ชื่อเขาว่าบรรพมามีฉะนั้นแล้วจึงบอกพวกเขาว่าชื่อบรรพมามาจากที่ใด ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์และผู้ที่เป็นบริสุทธิ์ เทพที่บริสุทธิ์เหล่านั้นใช้ 84 ชาติเกิดและได้กลายเป็นมนุษย์ที่ไม่บริสุทธิ์ ผู้ที่กำลังจะเปลี่ยนจากมนุษย์ให้กลายเป็นเทพ เป็นหน้าที่ของพ่อที่จะเปลี่ยนจากมนุษย์ให้กลายเป็นเทพ ประเด็นเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเรื่องที่น่ามหัศจรรย์อย่างยิ่งที่ต้องเป็นที่เข้าใจ ผู้นี้ (บรรพมา) ได้กลายเป็นผู้หนึ่ง (วิษณุ) ใน 1 วินาทีและแล้วท่านก็ได้ใช้ 84 ชาติเกิดและกลายเป็นผู้นี้ (บรรพมา) พ่อเข้ามาในผู้นี้และสอนเขาและลูกก็ศึกษาด้วยเช่นกัน มีราชวงศ์ของเขาด้วยเช่นกัน มีวัดที่สร้างให้แก่ลักษมีและนารายณ์และราตรีและกฤษณะด้วยแต่ไม่มีใครรู้ว่าราตรีและกฤษณะนั้นเริ่มแรกคือเจ้าหญิงและเจ้าชายผู้ที่ต่อมากลายเป็นลักษมีและนารายณ์ ผู้นี้จะกลายเป็นเจ้าชายจากขอทานและแล้วเจ้าชายก็จะกลายเป็นขอทาน ประเด็นเหล่านี้ง่ายดายเป็นยิ่ง เรื่องราวของ 84 ชาติเกิดอยู่ในรูปภาพทั้งสองนี้ ผู้นี้กลายเป็นเช่นนั้นเนื่องจากเป็นคู่พวกเขาจึงได้แสดงไว้ว่ามี 4 มือ ซึ่งเป็นหนทางครอบครัวยิ่งยงผู้เดียวเท่านั้นที่พาลูกข้ามฟาก พ่ออธิบายแก่ลูกอย่างชัดเจนอย่างยิ่งแต่ลูกก็ต้องการคุณธรรมที่สูงส่งด้วยเช่นกัน หากลูกจะถามสามี่เกี่ยวกับภรรยาของเขาหรือถามภรรยาเกี่ยวกับสามี่ของเธอ แต่ละฝ่ายก็จะบอกลูกในทันทีถึงข้อบกพร่องที่อีกฝ่ายหนึ่งมี ต่างฝ่ายจะพูดว่า: ผู้นี้รบกวนฉันในลักษณะนี้หรือทั้งสองนั้นกำลังก้าวหน้าไปได้อย่างดีหรือพวกเขาจะพูดว่า: เราทั้งสองนั้นไม่ได้รับรบกวนกันและกัน เพราะเราทั้งสองนั้นกำลังก้าวหน้าไปอย่างเป็นมิตรร่วมทางและกำลังช่วยเหลือกันและกัน บ้างก็พยายามที่จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งล้มลง พ่อพูดว่า: ลูกต้องเปลี่ยนธรรมชาติของลูกอย่างดีมากที่นี่ ทั้งหมดเหล่านั้นมีธรรมชาติที่เป็นเช่นปีศาจเหล่าเทพมีธรรมชาติที่สูงส่ง ลูกรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดจะไม่มีสงครามระหว่างปีศาจและเทพ ผู้คนของโลกเก่านี้จะสามารถพบปะกับผู้คนของโลกใหม่ได้อย่างไร พ่อพูดว่า: ผู้คนได้นั่งลงและได้เขียนเรื่องราวที่ได้เคยเกิดขึ้นในอดีตและสิ่งเหล่านั้นก็เรียกว่าเป็นเรื่องเล่า เทศกาลทั้งหมด ฯลฯ อ้างอิงถึงเวลานี้ พวกเขานั้นได้เคยเฉลิมฉลองเทศกาลเหล่านั้นตั้งแต่ยุคทองแดงเป็นต้นมา พวกเขาไม่ได้มีการเฉลิมฉลองเทศกาลในยุคทอง ประเด็นเหล่านี้ทั้งหมดต้องเป็นที่เข้าใจด้วยสติปัญญา เนื่องจากสำนึกที่เป็นว่างๆ จึงลืมประเด็นที่มากมาย ความรู้ที่ง่ายดายเป็นสามารถจะเข้าถึงความรู้ทั้งหมดได้ใน 7 วัน ก่อนอื่นใดต้องมีการใส่ใจต่อการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง อัจชะ

ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ขณะที่แสดงละครที่ไม่มีขีดจำกัดนี้สังเกตการละเล่นทั้งหมดอย่างเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวางอย่าได้อยู่อย่างสับสนเกี่ยวกับสิ่งนี้ ขณะที่มองดูสิ่งใดของโลกนี้อะไรก็ได้ปล่อยให้สติปัญญาของลูกจดจำสิ่งนั้น
 2. เปลี่ยนธรรมชาติที่เป็นเช่นปีศาจของลูกและสร้างสมธรรมชาติที่สูงส่ง กลายเป็นผู้ช่วยกันและกันเมื่อลูกก้าวไปอย่างใด รบกวนผู้ใด
- พร: ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ผู้ที่ไร้เดียงสาต่อสิ่งที่ไร้ประโยชน์และของมายาและผู้ที่มีประสบการณ์ของความสูงส่ง ผู้ที่ไร้เดียงสาต่อสิ่งที่ไร้ประโยชน์และของมายาถูกกล่าวได้ว่าเป็นดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือนักบุญ เช่นที่เทพเคยไร้เดียงสาในสิ่งเช่นเดียวกันให้สันสการ์เหล่านั้นของลูกปรากฏออกมา เป็นตัวของสิ่งนี้คือการไม่สนใจต่อสิ่งที่ไร้ประโยชน์ทั้งหมดเพราะว่ากำลังของสิ่งที่ไร้ประโยชน์บางครั้งจับสำนักของสัจจะและสิ่งแท้จริงเหตุนี้เองลูกต้องกลับมาไร้เดียงสาต่อการสูญเสียเวลา ลมหายใจ คำพูด การกระทำ และทุกสิ่งของลูกใด ๆ เมื่อลูกไม่สนใจต่อสิ่งที่ไร้ประโยชน์และแล้วลูกจะมีประสบการณ์ของความสูงส่งโดยอัตโนมัติและให้ประสบการณ์ของความสูงส่งแก่ผู้อื่น

คติพจน์: เพื่อที่จะเข้ามาสู่กลุ่มแรกวางเท้าของลูกไว้ในรอยเท้าของพ่อบรรพมา

*** โอม ชานติ ***